

Sygnatura akt IX Cupr 945/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 25-09-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Piotr Łuczak

Protokolant:Miroslaw Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 25-09-2014 r. we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. we W.

przeciwko D. W.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanego D. W. na rzecz powoda (...) S.A. we W. kwotę 267,21 zł (słownie: dwieście sześćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia jeden groszy) z odsetkami maksymalnymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 4 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 95,34 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt IX Cupr 945/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa – (...) S.A. we W. – , w pozwie z dnia 4 kwietnia 2014 r. wniosła o zasądzenie od pozwanego D. W. kwoty 645,90 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając roszczenie podała, iż pierwotny wierzyciel (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. prowadzi działalność finansową w ramach której udziela pożyczek gotówkowych osobom fizycznym za pośrednictwem serwisu internetowego www.kasomat.pl. (...), iż pozwany wypełniając formularz elektroniczny umieszczony w serwisie, uzgodnił indywidualnie warunki określając główne świadczenia stron i zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę pożyczki o nadanym w systemie numerze identyfikacyjnym. Jednocześnie wypełniając formularz pozwany oświadczył, że zapoznał się i akceptuje tabelę opłat i prowizji, w tym także opłat windykacyjnych oraz postanowienia umowne. Podała, że stosownie do postanowień umownych kwota pożyczki została przelana w pełnej wysokości na rachunek bankowy strony pozwanej, zaś pozwany zobowiązał się zwrócić kwotę pożyczki powiększoną o opłatę przygotowawczą, odsetki w wysokości 4-krotności stopy lombardowej NBP oraz opłaty manipulacyjne, w tym koszty związane z ustanowieniem zabezpieczenia spłaty pożyczki, określone w tabeli opłat i prowizji.

Strona powodowa wskazała również, że pomimo kierowanych do pozwanego przez pierwotnego wierzyciela monitów, pozwany nie uregulował ciężącego na nim zobowiązania. Nadto, wierzyciel poniósł znaczne koszty obsługi

przeteterminowanego zadłużenia, w związku z czym na podstawie § 4 ust. 1 umowy udzielania pożyczek naliczył opłaty windykacyjne wyliczone w zestawieniu danych oraz kosztów wygenerowanym z systemu wierzyciela pierwotnego. Zgodnie zaś z uzgodnionymi indywidualnie warunkami pożyczki naliczone zostały na zasadzie art. 359 § 2¹ k.c. skapitalizowane odsetki maksymalne od sumy pożyczki powiększonej o prowizję, za okres od dnia następującego po terminie spłaty do dnia sporządzenia pozwu. Strona powodowa podała, że pierwotny wierzyciel (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. dokonał na jej rzecz przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności, o czym pozwany został zawiadomiony drogą elektroniczną na wskazany przez nią adres e-mail.

Nakazem zapłaty z dnia 11 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w postępowaniu upominawczym, sygn. akt VII Nc 2430/14 uwzględnił powództwo w całości.

Pozwany D. W. zaskarżył powyższy nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w części, wnosząc o oddalenie powództwa co do odsetek oraz zasądzenie kwoty 250 zł w części odpowiadającej kwocie udzielonej pożyczki.

Przyznał, że zaciągnął pożyczkę za pośrednictwem serwisu kasomat.pl w wysokości 250 zł, zarzucając jednak, że żądane odsetki i dodatkowe koszty są wygórowane i przewyższają kwotę udzielonej pożyczki.

W piśmie z dnia 9 lipca 2014 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 września 2013r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. jako Pożyczkodawcą a pozwanym D. W. jako Pożyczkobiorcą została zawarta umowa pożyczki gotówkowej nr (...).

Zgodnie z umową, Pożyczkodawca udzielił Pożyczkobiorcy na jego wniosek pożyczkę w kwocie 250 zł netto na warunkach określonych umową oraz Regulaminem (...).

W § 1 ust. 2 umowy strony ustaliły, że kwota pożyczki została przekazana przez Pożyczkodawcę lub Pośrednika kredytowego Pożyczkobiorcy na rachunek bankowy Pożyczkobiorcy. Oprocentowanie pożyczki ustalono na 16% oraz wskazano, że pożyczkodawca pobiera odsetki umowne od kwoty pożyczki netto za okres od dnia uruchomienia pożyczki do dnia poprzedzającego spłatę (§ 2 ust. 2).

Opłaty manipulacyjne, w tym koszty związane z ustanowieniem zabezpieczenia spłaty pożyczki określały Załącznik nr 2 do umowy oraz (...)(§ 2 ust. 3).

Umowa została zawarta na czas określony, tj. do dnia spłaty pożyczki ustalonego przez strony na 10 października 2013r. (§ 2 ust. 4).

Zgodnie z § 2 ust. 5 umowy rzeczywista roczna stopa oprocentowania pożyczki wyniosła 2728,71%, zaś w ust. 6 umowy strony ustaliły łączną kwotę do spłaty jako 329,04 zł.

W § 3 ust. 1 umowy Pożyczkobiorca zobowiązał się zwrócić Pożyczkodawcy kwotę pożyczki netto, powiększoną o należne odsetki, o których mowa w § 2 ust. 2 umowy oraz opłaty, o których mowa w § 2 ust. 3 umowy w terminie określonym w § 2 ust. 4 umowy.

W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki strony uzgodniły, iż Pożyczkodawca uprawniony będzie, od pierwszego dnia po terminie wymagalności, do naliczania kosztów i opłat związanych z obsługą nieterminowej spłaty pożyczki, na które składały się: karne odsetki od niespłaconej w całości lub części pożyczki netto w wysokości 4- krotności stopy lombardowej NBP w skali roku naliczane do momentu całkowitej spłaty pożyczki; opłaty za sms przypominający o spłacie pożyczki – koszt smsa 20 zł, przy czym miał on być wysyłany w 7,14,21 i 28 dniu od terminu wymagalności pożyczki; opłaty za pisemny monit wysłany listem zwykłym przypominający o spłacie pożyczki- koszt monitu 20 zł, przy czym miał on być wysyłany do Pożyczkobiorcy w 7 i 21 dniu od terminu wymagalności pożyczki; opłaty za pisemne wezwanie do zapłaty przypominające o spłacie pożyczki –koszt wezwania 100 zł, przy czym pierwsze

wezwanie miało być wysyłane do pożyczkobiorcy po 14 dniach, zaś drugie i ostateczne wezwanie po 28 dniach od terminu wymagalności pożyczki (§ 4 ust. 1).

Dalej wskazano, że roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego jest zmienna i stanowi 4-krotność stopy lombardowej NBP w skali roku. Nadto uzgodniono, że w przypadku niewykonania przez Pożyczkobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, Pożyczkobiorca zobowiązany będzie do poniesienia kosztów obsługi nieterminowej spłaty pożyczki określonych w § 4 ust. 1 umowy, zaś w od dnia wytoczenia powództwa o zapłatę wierzytelności wynikających z umowy Pożyczkodawca pobiera odsetki od całości zadłużenia Pożyczkobiorcy według stopy procentowej, o której mowa w art. 359 § 2¹ k.c.

W § 6 ust. 1 umowy strony wskazały, że integralną część umowy stanowi (...) oraz jej Załączniki nr 1-5, a to tabela opłat, wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy, formularz informacyjny oraz oświadczenie pożyczkobiorcy.

Dowód: umowa pożyczki gotówkowej wraz z załącznikami, k. 13-18

W dniu 10 września 2013r. (...) Sp. z o.o. dokonała przelewu kwoty 250 zł tytułem: „wyłaty pożyczki ID (...) serwis kasomat.pl” na rachunek bankowy pozwanego.

Dowód: potwierdzenie przelewu kwot pożyczki, k. 28

W dniu 10 lipca 2013r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. (zwaną Spółką) a (...) Business (...) z siedzibą w W. B. (zwaną (...)) została zawarta umowa poręczenia, na mocy której Spółka zleciła Poręczycielowi wykonywanie stałej obsługi na rzecz Spółki - w zakresie świadczonych przez nią usług polegających na udzielaniu pożyczek gotówkowych osobom fizycznym za pomocą strony internetowej www.kasomat.pl - poprzez udzielanie poręczeń Pożyczkobiorcom, którzy zawrą umowę pożyczki ze Spółką, a poręczyciel zlecenie to przyjął.

Zgodnie z umową poszczególne czynności zlecane miały być poręczycielowi na mocy odrębnego pisemnego zlecenia, przy czym skutek prawny w postaci poręczenia nastąpić miał w drodze otrzymania stosownej informacji od spółki dotyczącej indywidualnej umowy pożyczki. Spółka miała przekazać Poręczycielowi informację o zawartej umowie pożyczki z poręczeniem w ciągu maksymalnie 40 dni od daty zawarcia pożyczki.

Wysokość opłaty należnej Poręczycielowi z tytułu umowy wynosić miała 1,01% wartości kwoty udzielonej pożyczki za każdy dzień trwania pożyczki. Strony ustaliły, że maksymalny okres długości pożyczki poręczanej to 30 dni.

Nadto Strony postanowiły, że Poręczyciel w ramach umowy zobowiązany jest do zapłaty na rzecz spółki wynagrodzenia tytułem pośredniczenia przez Spółkę w zawieraniu zleceń poręczenia przez Poręczyciela z Pożyczkobiorcami spółki. Wynagrodzenie to, będące wynagrodzeniem prowizyjnym, obliczane było jako procent od kwoty uzyskanej od Pożyczkobiorcy tytułem opłaty za udzielenie poręczenia. Prowizja wynosić miała 98% od wartości sprzedaży, zaś wynagrodzenie miało być płatne na mocy stosownej faktury VAT w terminie 14 dni. Strony zastrzegły, iż możliwe jest rozliczenie barterem oraz kompensata wzajemnych należności.

Dowód: umowa o świadczenie usług poręczenia, k. 17-18

W dniu 3 lutego 2014r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako Cedentem a (...) S.A. we W. jako Cesjonariuszem została zawarta umowa przelewu wierzytelności nr (...), zgodnie z którą Cedent przelał na Cesjonariusza wierzytelności wskazane w załączniku nr 1 do umowy, zaś Cesjonariusz wierzytelności te przyjął. Wraz z wierzytelnościami Cedent przeniósł na Cesjonariusza wszelkie związane z nimi prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki. W celu poinformowania Dłużnika o zawarciu umowy, Cesjonariusz zobowiązał się w terminie 7 dni od dnia zapłaty do przesłania pocztą, na adres Dłużnika, za zwrotnym potwierdzeniem odbioru zawiadomienia o dokonanej cesji wraz z potwierdzeniem o dokonaniu cesji przez Cedenta. Nadto strony uzgodniły, że w przypadku skutecznego wyegzekwowania wierzytelności przez Cesjonariusza nastąpi zwrotne przeniesienie wierzytelności przez Cesjonariusza na rzecz Cedenta, pomniejszonych o wynagrodzenie. Wynagrodzenie netto Cesjonariusza obliczone

miało być jako iloczyn wartości procentowej 52% oraz kwoty kosztów zastępstwa procesowego ustalonej odrębnymi przepisami i przyznanej Cesjonariuszowi przez Sąd oraz w postępowaniu egzekucyjnym przez komornika.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności, k. 11-12

W dniu 2 lipca 2014 r. z adresu mailowego D. Windykacji (...)pl - (...) Sp. z o.o. wysłano do pozwanego D. W. wiadomość e-mail, w której zawiadomiono pozwanego, że na podstawie umowy cesji nr (...) zawartej dnia 3 lutego 2014r. spółka (...) S.A. we W. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. wierzytelność w wysokości 665,15 zł wraz z należnościami ubocznymi, tj. kosztami oraz odsetkami, wynikającą z umowy pożyczki nr (...) z dnia 10 września 2013r.

Dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności, k. 32

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa (...) S.A. we W. domagała się zapłaty od pozwanego kwoty 645,90 zł tytułem niespłaconej pożyczki udzielonej pozwanej przez poprzednika prawnego strony powodowej, tj. (...) Sp. z o.o.

Niewątpliwym zatem jest iż materialno – prawnej podstawy żądania pozwu upatrywać należy w brzmieniu art. 720 § 1 k.c. po myśli którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwany w toku postępowania nie zaprzeczył, aby zawarł umowę pożyczki za pośrednictwem serwisu kasomat.pl w wysokości 250 zł.

Pozwany nie kwestionował również faktu nabycia wierzytelności o spłatę pożyczki przez powoda, na podstawie umowy cesji zawartej z pożyczkodawcą.

Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd poczynił w oparciu o dokumenty zaofiarowane przez stronę powodową, a to umowę pożyczki, umowę poręczenia, umowę przelewu wierzytelności oraz potwierdzenie przelewu i wiadomość-mail wysłaną do pozwanej przez poprzedniego wierzyciela.

Sąd ustalił, że strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanego od podmiotu, który jako przedsiębiorca zajmujący się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek, przy zawieraniu umów posługuje się wzorcami umownymi.

Zważyć należało, że Sąd może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana in concreto w toczącym się między przedsiębiorcą, a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określonego postanowienia umowy. Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez proferenta (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 15 czerwca 2007r, sygn. akt VI Ca 228/07).

Obie wskazane w art. 385¹ § 1 k.c. formuły prawne służą ocenie tego, czy klauzule umowne przekraczają zakreślone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04). W rozumieniu tego przepisu „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania

treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

Umowa pożyczki zawarta w ramach usług świadczonych drogą elektroniczną, z której strona powodowa wywodzi swoje roszczenia, została zawarta w czasie obowiązywania przepisu art. 359 § 2¹ k.c. z którego wynika, że maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne).

Pożyczkodawca w treści umowy zastrzegł maksymalną dopuszczalną stopę procentową odsetek za opóźnienie, co czyni nieuzasadnionym zarzut pozwanego rażąco wygórowanych odsetek.

Jednakże, jak wynika z treści umowy, całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako jego wartość procentową w stosunku rocznym, znacznie przekracza wartość jaką osiągnąłby przy zastosowaniu oprocentowania w wysokości odsetek maksymalnych. Pożyczkodawca zastrzegł bowiem z góry konieczność ponoszenia dodatkowych kosztów pożyczki tj. tzw. opłat za administrowanie i ustanowienie poręczenia, które de facto stanowią wynagrodzenie za korzystanie z jego środków.

Z tego też powodu treść art. 359 § 2¹ k.c. może stanowić przesłankę dokonywanej w toku niniejszego procesu oceny, czy przedmiotowe zastrzeżenie umowne mieściło się w dozwolonej stronom swobodzie kształtowania treści stosunku prawnego, czy też nie - i w konsekwencji, czy prowadziło do sprzeczności z ustawą (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2007 r. IV CSK 320/07). Nadto, należało wziąć pod uwagę granice swobody kontraktowania, które wyznaczają też, poza przepisami prawa, zasady współzycia społecznego (art. 58 k.c.). Taki kierunek wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 listopada 2005 r., V CK 162/05.

Dokonując analizy treści wzorca, Sąd ustalił, że pożyczkodawca w przedmiotowej umowie stosuje zabieg mnożenia dodatkowych opłat i prowizji, względnie podwyższa ich wysokość, pomimo że formalnie ogranicza wysokość odsetek kapitałowych do poziomu zgodnego z treścią art. 359 § 2¹ k.c.. Pożyczkodawca podjął próbę obejścia ww. przepisu poprzez zastosowanie zawyżonych opłat za administrowanie pożyczką i ustanowienie zabezpieczenia, co znajduje odzwierciedlenie w znacznie przekraczającej odsetki maksymalne rocznej rzeczywistej stopie oprocentowania. Mając na względzie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z obrotem konsumenckim, taki zabieg prowadzi do naruszenia interesów konsumenta.

Zdaniem Sądu, przedmiotowe postanowienia umowne zostały przez pożyczkodawcę zastrzeżone w sposób i wysokości znacznie przekraczającej możliwą do przyjęcia granicę, bez zarzutu dotyczącego naruszenia zasad współzycia społecznego. Zastrzeżenia te nie mają żadnego uzasadnienia, w szczególności w zyskach osiągniętych w ramach normalnej i rzetelnie prowadzonej działalności gospodarczej i należy je uznać za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, w szczególności z zasadą uczciwości i rzetelności w stosunkach między przedsiębiorcą, a konsumentem.

Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 27 lipca 2000 r. (IV CKN 85/00, OSP 2001/3/48) wskazał, że ocena zgodności umów z tymi zasadami pozostawiona zostaje sądom, dokonującym jej na podstawie znajomości zjawisk ekonomicznych i społecznych wyprowadzonej z doświadczenia życiowego. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 08 stycznia 2003r. (III CKN 1097/00, OSP 2004/4/52) stwierdzając, że pozostawione stronom swobody określania wysokości odsetek, nie uchyla kontroli Sądu pod kątem ogólnych klauzul zabezpieczających obrót gospodarczy przed zjawiskami patologicznymi, które mimo pozornej zgodności z innymi przepisami nie mogą doznać ochrony ze strony państwa. Kontrola ta jest więc niezbędna również w sytuacji, z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie, przy stosowaniu zabiegu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych.

Z powodów wskazanych powyżej, kwestionowane postanowienia umowy są nieważne w takiej części, w jakiej - w okolicznościach sprawy - zasady współzycia społecznego ograniczają zasadę swobody umów (art. 353¹ k.c. w związku z art. 58 § 2 i 3 k.c.), tj. w zakresie dotyczącym wszystkich tzw. opłat za administrowanie pożyczką.

Stąd, za uzasadnione należało uznać jedynie żądanie w zakresie nieprzekraczającym odsetek kapitałowych oraz umownych odsetek za opóźnienie w kwocie łącznie 17,21 zł.

Nadto, strona powodowa nie wykazała, że jest uprawniona do żądania części wskazanych powyżej opłat tj. opłat manipulacyjnych w postaci kosztów poręczenia, jako zabezpieczenia pożyczki. Z przedłożonych dokumentów wynika bowiem, że umowa poręczenia – mająca charakter generalny i nie odnosząca się do konkretnych wierzytelności została zawarta przed zawarciem umowy pożyczki, z której wynika wierzytelność wobec pozwanego. Zgodnie zaś z art. 878 § 1 k.c., można poręczyć za dług przyszły do wysokości z góry oznaczonej. W przypadku oznaczenia górnej granicy odpowiedzialności poręczyciela w sposób budzący wątpliwości należy przyjąć, że nie doszło do dokonania ważnego poręczenia za dług przyszły do wysokości z góry oznaczonej. W podobny sposób należy potraktować brak zachowania wymaganej formy pisemnej dla oświadczenia wskazującego na pułap odpowiedzialności poręczyciela (wyrok SN z 19 lipca 2000 r., II CKN 283/00, LEX nr 52566).

Z kolei odnosząc się do zastrzeżonej w umowie możliwości obciążenia pożyczkobiorcy w przypadku braku lub opóźnienia w spłacie płatnościami z tytułu opłat windykacyjnych określonych ryczałtowo w załączniku nr 1 do umowy w stałej wysokości, wskazać należy, że z analizy jego konstrukcji wynika, że stanowi ono w rzeczywistości karę umowną. Zapis ten przewiduje bowiem, że w sytuacji niewykonania zobowiązania, pożyczkobiorca obowiązany będzie zapłacić w zastrzeżonej na ten wypadek zryczałtowanej wysokości i za z góry określony okres, swoiste odszkodowanie z tego tytułu. Zastrzeżenie takie odpowiada ustawowemu rozumieniu kary umownej, któremu art. 483 k.c. narzuca obowiązek określenia zobowiązania pierwotnego i rodzaj jego naruszenia, z którym związany będzie obowiązek świadczenia kary oraz oznaczenie sumy pieniężnej. Z analizy przedmiotowego zapisu umowy wynika więc, że zawiera on przedmiotowo istotne elementy zastrzeżenia kary umownej. Wskazać należy tu na czytelną funkcję represyjną tego zapisu, mającego na celu zabezpieczenie wykonania zobowiązania, a tym samym zwiększenie realności jego wykonania. Zastrzeżenie to ma pełnić funkcję stymulacyjną i co typowe dla kary umownej, ma mobilizować dłużnika do prawidłowego wykonania zobowiązania.

Mając na względzie, że kara umowna może być zastrzeżona wyłącznie na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego, zastrzeżenie kary umownej w zakresie zobowiązań pieniężnych jest zatem niedopuszczalne. Kategoryczne brzmienie art. 483 § 1 k.c. nie pozostawia wątpliwości, że przepis ten ma charakter iuris cogentis (zob. uchwała 7 sędziów SN z dnia 6 listopada 2003 r., III CZP 61/03; wyrok SN z dnia 21 sierpnia 2008 r., IV CSK 202/08; wyrok SN z dnia 18 sierpnia 2005 r., V CK 90/05). Z tego też powodu postanowienia kontraktu łączące obowiązek zapłaty kary umownej z brakiem lub nieterminowym spełnieniem świadczenia pieniężnego powinny być traktowane jako poczynione contra legem (art. 58 § 3 k.c. – zob. wyrok SN z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 240/08), wobec czego takie postanowienie zastrzeżone w przedmiotowej umowie jest z mocy art. 58 § 1 k.c. bezwzględnie nieważne (zob. wyrok SN z dnia 18 sierpnia 2005 r., V CK 90/05; wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 lipca 2005 r., I ACa 368/05, OSAB 2005, nr 3, poz. 3).

W zapisach umowy przewidziano też możliwość pobierania opłat z tytułu monitów i wezwań do zapłaty, w tym wysyłanych za pomocą urzędzeń porozumiewania się w formie elektronicznej. W ocenie Sądu te postanowienia są niedozwolone w zakresie w jakim przewidują obowiązek poniesienia przez pożyczkobiorcę kosztów z tego tytułu w określonej w umowie wysokości. Ocena nieuczciwego charakteru postanowienia umownego w ramach kontroli abstrakcyjnej wymagała bowiem dokonania przez Sąd weryfikacji „przyzwoitości” konkretnej klauzuli. Sąd powinien ustalić, jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w braku takiej klauzuli. Jeżeli konsument byłby w lepszej sytuacji, gdyby konkretnego postanowienia nie było, należy przyjąć, że ma ono charakter nieuczciwy. Przy powyższej ocenie założeniem powinno być, że to konsument ma być głównym beneficjentem rywalizacji między przedsiębiorcami (zob. wyrok SA w Warszawie z dnia 25 maja 2010 r., VI ACa 1256/09)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zapis umowny, który zastrzega koszty monitów na poziomie określonym we wzorcu, ewidentnie narusza interesy konsumenta oraz kształtuje jego prawa w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a tym samym stanowi klauzulę niedozwoloną w rozumieniu art.

385¹ k.c. i należy uznać go za godzący w równowagę kontraktową tego stosunku. Skutkuje to jego bezskutecznością w zakresie wysokości przedmiotowych opłat. Nawet gdyby uznać, że powyższy zapis nie stanowi klauzuli niedozwolonej, niewątpliwie jest on sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Faktem powszechnie znanym jest bowiem, że koszt sms-a czy wysłania zwykłego lub poleconego listy ustalony w umowie jest wielokrotnie wyższy, niż stosowany powszechnie przez operatorów sieci komórkowych. Ponadto, powód nie wykazał, aby takie czynności windykacyjne, czy wysyłanie przypomnień o spłacie pożyczki, faktycznie miało miejsce w stosunku do pozwanego. Powód bowiem złożył na tę okoliczność jedynie wydruk stanowiący zestawienie kosztów. Jest to niepodpisane pismo, opatrzone jedynie parafą pełnomocnika. Jako takie zaś nie stanowi dokumentu jako środka dowodowego. W świetle art. 245 k.p.c. wydruk nie zawierający niczyjego podpisu nie jest w ogóle dokumentem (wyrok SA w Lublinie z 13 września 2012 roku, I ACa 434/12, LEX nr 1220530). Dokumenty niepodpisane nie stanowią zatem dokumentu w rozumieniu art. 245 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, w punkcie I sentencji wyroku na podstawie podanych wyżej przepisów Sąd uwzględnił powództwo w części, a mianowicie co do kwoty udzielonej pożyczki, odsetek kapitałowych i odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych. O dalszych odsetkach za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 482 § 1 k.c.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie jako bezzasadne.

Z uwagi na fakt, że strona powodowa wygrała proces w 42 %, za podstawę rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania w punkcie III sentencji wyroku przyjęto art. 100 zd.1. k.p.c. Z poniesionych przez stronę powodową kosztów procesu - 227 zł (30 zł opłata sądowa od pozwu, 197 zł koszty zastępstwa procesowego) pozwany jest obowiązany zwrócić kwotę 95,34zł (227 zł x 42%).